

Dnes vravím: .Nesmilnite.'

Ježiš to videl. Usmial sa a sklonil hlavu, aby zakryl žiaru svojho úsmevu.

Teraz hovorí.

„Nehovorte, vy, ktorí ste stále prichádzali ku mne, že nerozprávam usporiadane a preskakujem niektoré z desiatich prikázaní. Vy počujete. Ja vidím. Vy počúvate. Ja to aplikujem na bolesti, ktoré vidím vo vás. Ja som lekár. Lekár ide najskôr k najťažšie chorým, k tým, ktorí majú najbližšie k smrti. Potom sa venuje menej chorým.

Aj ja.Dnes vravím: .Nesmilnite.'

Neobzerajte sa naokolo, usilujúc sa vyčítať z nejakej tváre slovo ‚zmyselný‘. Majte k sebe vzájomnú súcitnú lásku. Páčilo by sa vám, keby niekto vyčítal to slovo na vašej tvári? Nie. Teda nesnažte sa vyčítať ho v zakalenom oku svojho blížneho, na jeho čele, ktoré sa červená a skláňa k zemi.

A potom... Ó! Povedzte, najmä vy, muži. Kto z vás nikdy nezahryzol do toho chleba z popola a hnoja, akým je sexuálne ukojenie? Či je zmyselnosťou len to, čo vás na hodinu vženie do náručia neviestok? Nie je zmyselnosťou aj znesvätené manželské spojenie s manželkou, znesvätené, lebo je uzákonenou nerestou, keďže ide o vzájomné zmyselné ukávanie, pričom sa vyhýba jeho dôsledkom?

Manželstvo znamená plodenie a akt znamená a **má** byť oplodnenie. Bez toho je to nemorálnosť. Z manželského lôžka sa nesmie urobiť nevestinec.

A takým sa stane, ak sa zašpiní zmyselnosťou a neposväťí sa materstvom. Zem neodvrhuje semeno. Prijíma ho a vytvorí z neho rastlinu. Semeno neuteká z brázdy, do ktorej bolo vložené. Hneď sa však zakorení, aby vyrástlo a dozrelo do klasu, čiže do rastliny, zrodenej zo spojenia brázdy so semenom. Muž je semeno, žena zem, dieťa klas. Odmietaj, aby semeno dozrelo do klasu a márneť silu v neresti je hriech. Je to prostitúcia páchaná na svadobnom lôžku, ale ničím sa nelíši od inej, ba je ťažšia pre neposlušnosť voči príkazu, ktorý káže: ‚Budte jedným telom,plodte a množte sa a naplňte zem!‘*

Z toho vidíte, ó, ženy dobrovoľne neplodné, zákonité a počestné manželky v očiach sveta, ale nie v očiach Boha, že takto môžete byť ako predajné ženy a rovnako smilniť, hoci patríte len jedinému manželovi, lebo vám nejde o materstvo, ale často, ba príliš často o rozkoš. Vari si neuvedomujete, že takáto rozkoš je jed, čo otrávi každé ústa, ktoré ho vdýchnu, rozpaľuje ohňom, o ktorom si myslia, že nasycuje? No on sa šíri von z ohniska a stále nenásytnejšie požiera, zanechávajúc trpkú chuť popola pod jazykom a znechutenie, hnus a pohrdanie sebou samým i spoločníkom rozkoše. Lebo keď sa prebudí svedomie - a ono sa medzi horúčkou jednej a druhej rozkoše prebúda -, nemôže nezrodiť toto pohrdanie sebou v tých, ktorí sa zhadzujú až pod úroveň zvierat? Je povedané: „Nesmilnite.“

Porov. **Gn** 1,28; 2,24; 9, 1.

Smilstvom je veľká časť telesných skutkov človeka.

Nerozoberám ani tie nepochopiteľné odporné spojenia, ktoré sa v Knihe Levitikus odsudzujú

týmito slovami: „Nesmieš nečisto obcovať s mužom tak, ako sa pohlavne obcuje so ženou. To by bola ohavnosť! Nesmieš pohlavne obcovať s nijakým zvieraťom; poškrnil by si sa tým. Ani žena sa nepostaví zvieraťu, aby sa s ním spojila; to by bola nehanebnosť!“ Po tom, čo som poukázal na povinnosť manželov voči manželstvu, ktoré prestáva byť svätým, keď sa **zo zlomyseľnosti** stane neplodným, budem hovoriť o pravom a vlastnom smilstve medzi mužom a ženou zo vzájomnej neresti a za úhradu v peniazoch alebo v daroch.

Ľudské telo je nádherný chrám, v ktorom je oltár. Na oltári by mal byť Boh. Boh však nie je tam, kde je skazenosť. Preto telo nečistého človeka má znesvätený oltár bez Boha. Podobá sa telu toho, kto sa opitý váľa v blate a v zvratkoch svojej opitosti, ponizuje sa do zverstva smilstva a stáva sa horším než červy a najnečistejšie zvieratá.

Povedzte mi, ak je medzi vami niekto, kto sa skazil až natoľko, že predával svoje telo tak, ako sa predáva obilie alebo zvieratá, aké dobro z toho vzišlo? Len si vezmite svoje srdce do ruky, pozorujte ho, pýtajte sa ho, počúvajte ho a uvidíte jeho rany, jeho záchvevy bolesti. A potom povedzte a odpovedzte mi: Bolo to ovocie až také sladké, že stálo za túto bolesť srdca, ktoré sa zrodilo čisté a ktoré ste vy donútili žiť v nečistom tele a biť preto, aby dalo život a teplo zmyselnosti a podľahlo neresti?

Povedzte mi: Ste až také skazené, že ani potajomky nenariekate, keď počujete hlas dieťaťa, ktoré volá: „Mamka“? A keď si pomyslíte na svoju matku - ó, vy, ženy rozkoše -, čo ste ušli z domu alebo vás z neho vyhnali, aby zhnité ovocie nepokazilo svojou presakujúcou hnilobou ostatných súrodencov? Keď si pomyslíte na svoju matku, ktorá možno umrela od bolesti, že musela povedať: „Porodila som si hanbu“?

Vari necítite, ako sa vám srdce chveje hanbou, keď stretnete dôstojného starca so šedinami a uvedomíte si, že na šediny svojho otca ste ako blato plnými rukami nakydali potupu a s ňou i výsmech rodnej dediny?

Vari necítite, ako sa vám skrúcajú útroby od ľútosti, keď vidíte šťastie nevesty alebo nevinnosť panny, a musíte povedať: „Všetkého toho som sa zriekla a už to **nikdy viac** nebudem mať...!“?

Vari necítite, akoby vám od hanby zdierali kožu z tváre, keď zbadáte žiadostivý pohľad ľudí alebo pohľad plný pohrdania?

Vari necítite svoju úbohosť, keď prahnete po bozku dieťaťa, a už sa neodvážite povedať: „Pobozkaj ma,“ lebo ste zabili v zárodku života, ktoré ste od seba odpudili ako nudnú ťarchu a zbytočnú prekážku, odtrhnuté od stromu, ktorý ich práve počal, a vyhodili ste ich na hnoj, a teraz tieto malé životy na vás kričia: „Vrahyne!“?

Vari sa netrasiete, predovšetkým pred tým Sudcom, ktorý vás stvoril a očakáva vás, aby sa vás spýtal: „Čo si urobila so sebou? Azda na to som t i dal život? Hemžiac sa hniezdo červov a hniloby, ako sa odvažuješ stáť pred mojou tvárou? Všetko to, čo pre teba bol boh, si mala - **rozkoš**. Odíd' do prekliatia, ktoré nemá konca“!

Kto plače? Nikto? Vy hovoríte: Nikto?

No predsa moja duša ide v ústrety istej duši, ktorá plače. Prečo jej ide v ústrety? Aby ju vrhla dokliatby, pretože je neviestka? Nie. Lebo mi je ľúto tej duše.

Všetko sa vomne búri pre jej špinavé telo, spotené v necudnej námahe. Ale jej duša!

Ó! Otče! Otče! Aj pre túto dušu som si vzal telo a zanechal som nebo, aby som sa stal Vykupiteľom pre ňu a pre jej mnohé sesterské duše!

Prečo nemám zobrať aj túto blúdiacu ovečku a priviesť ju do ovčince?

Očistiť ju, pripojiť ju k stádu, dať jej pasienky a dokonalú lásku, akou len moja láska môže byť? Taká odlišná od tých lások, ktoré až doteraz mali pre ňu názov láska, ale boli len nenávisťou - lásku takú súcitnú, úplnú,

jemnú, aby už viac neoplakávala minulosť, alebo ju ľutovala len preto, aby povedala: ,Veľa dní som stratila ďaleko od teba, večná Krása. Kto mi vráti stratený čas? Ako vychutnať v tom krátkom čase, ktorý mi zostáva, to, čo som mohla vychutnávať, keby som bola vždy čistá?'

A predsa: Neplač, duša pošliapaná všetkou náruživosťou sveta. Počúvaj: Si špinavá handra. Môžeš sa však opäť stať kvetom. Si hnojisko. No môžeš sa opäť stať záhonom. Si nečisté zviera. No môžeš sa opäť stať anjelom. Jedného dňa si ním bola. Tancovala si po rozkvitnutých lúčkach, ruža medzi ružami, svieža ako ony a voňajúca panenstvom. Veselá si spievala svoje dievčenské piesne a potom si bežala k matke, k otcovi a hovorila si im: ,Vy ste moje lásky.' A neviditeľný strážca, ktorého má každý človek pri sebe, sa usmieval z tvojej bielomodrej duše...
A potom?

Prečo? Prečo si si vytrhla krídla malého neviniatka? Prečo si pošliapala srdce otca i matky, aby si utiekla k iným neistým srdciam? Prečo si naklonila čistý hlas ku klamným slovám vášne? Prečo si zlomila stonku ruže a zneuctila samu seba?

Kajaj sa, Božia dcéra. Kajúcnosť obnovuje. Kajúcnosť očisťuje. Kajúcnosť povznáša. Človek ti nemôže odpustiť? Ani tvoj otec by už nemohol? Ale Boh môže. Lebo Božiu dobrotivosť nemožno prirovnať k ľudskej добрote a jeho milosrdenstvo je nekonečne väčšie ako ľudská bieda. Cti seba samu a čestným životom vráť svojej duši poctivosť. Ospravedlň sa Bohu tým, že už nebudeš hrešiť proti svojej duši. Urob si u Boha nové meno. Toto je dôležité. Si nerestná. Staň sa počestnou. Staň sa obetou. Staň sa mučenicou svojej kajúcnosti. Vedela si si dobre mučiť srdce, aby si užívalo telo. Teraz dokáž mučiť telo, aby si dala svojmu srdcu večný pokoj.

Chodte všetci. Každý so svojou ťarchou a svojimi myšlienkami a rozjímajte. Boh očakáva všetkých a neodvrhuje nikoho z tých, čo sa kajajú. Pán nech vám dá svoje svetlo, aby ste spoznali svoju dušu. Chodte."